

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/57/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210086
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5312210086.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov senátu JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 16C/214/2012-63 zo dňa 23. augusta 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 16C/214/2012-63 zo dňa 23. augusta 2013 p
o t v r d z u j e .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol (výrok I.) a vyslovil, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva (výrok II.). Súčasne zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a nestranný súd (výrok III.).

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Čadca č.k. 4Er/431/2010, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Prvostupňový súd vyhodnotil odporcom vznesenú námietku premlčania ako nedôvodnú.

Z obsahu pripojeného exekučného spisu č.k. 4Er/431/2010 mal súd preukázané, že dňa 16.07.2010 bola okresnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom vyšší súdny úradník dňa 05.08.2010 poverenie na vykonanie exekúcie vydal.

V prejednávanej veci navrhovateľ žiadal, aby mu odporca uhradil škodu vo výške 125,00 Eur a nemajetkovú ujmu vo výške 275,00 Eur, keď škoda vznikla nesprávnym úradným postupom súdu. Nesprávny úradný postup spočíval v prietahoch v konaní (poverenie nebolo vydané v zákonnej lehote 15 dní, ale s omeškaním viac ako 158 dní).

Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vo svojich ustanoveniach taxatívne vymedzuje podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody, pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to nezákonné rozhodnutie, resp.

nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Okresný súd citujúc ust. § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z., článok 48 ods. 2 veta prvá Ústavy SR, článok 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 01.06.2010, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2010 konštatoval, že v prejednávanej veci poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané na 20-ty deň od doručenia žiadosti o udelenie poverenia. Nezodpovedá stavu veci tvrdenie navrhovateľa, že došlo k omeškaniu v trvaní 158 dní, pretože k omeškaniu došlo v trvaní 5 dní. V uvedenej súvislosti okresný súd poukázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR, v zmysle ktorých pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 Ústavy je autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy (I. ÚS 63/00, ďalej napríklad I. ÚS 16/02, II. ÚS 64/97). Nakoľko poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané len s omeškaním 5 dní, takéto omeškanie aj s poukazom na citované rozhodnutia nemožno kvalifikovať ako zbytočné prietahy v konaní. V dotknutej exekučnej veci pred vydaním poverenia bol exekučný súd povinný preskúmať exekučný titul, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu. Z uvedených dôvodov mal súd preukázané, že žalobca nespĺnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, keď nepreukázal nesprávny úradný postup. Keďže všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne, bolo by nadbytočné dokazovať splnenie ďalších podmienok, a preto súd len nad rámec a okrajovo dôvodil, že vychádzajúc z ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. navrhovateľ v konaní nepreukázal ani porušenie povinností (nesprávny úradný postup) ani škodu a nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinnosti a tvrdenou škodou, na základe čoho návrh v celom rozsahu zamietol.

Návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a nestranný súd konajúci súd zamietol. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že v prejednávanej veci neboli splnené zákonné podmienky na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. ani na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.. Nadriadený súd rozhodol, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 16C/214/2012. Súd poukázal aj na tú skutočnosť, že ide o konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdu, resp. prietahmi v konaní, nečinnosťou súdu. Prerušenie konania by bolo v zjavnom rozpore s účelom žaloby, ktorú žalobca podal.

Súd konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti navrhovateľa, jeho právneho zástupcu, ako aj v neprítomnosti odporcu v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keď tvrdený dôvod na odročenie pojednávania zo strany navrhovateľa nepovažoval za závažný dôvod pre odročenie pojednávania. Uvedenú skutočnosť okresný súd mailovou poštou oznámil navrhovateľovi a jeho právnenému zástupcovi.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, ktorý bol v konaní úspešný, ich náhradu nepriznal, keďže tieto si nevyčísľil (§ 151 ods. 1 a 3 O.s.p.) a z obsahu spisu mu vznik žiadnych trov nevyplyva, a preto mu v písomnom vyhotovení rozsudku náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolateľ namietal, že v prejednávanej veci súd nedoručil navrhovateľovi pred termínom pojednávania vyjadrenie žalovanej strany, hoci ho mal k dispozícii. Navrhovateľ tak nemal možnosť vyjadriť sa k použitej argumentácii a návrhom na dokazovanie. Navrhovateľ podal elektronicky návrh na zrušenie pojednávania spolu s prílohou - ústavnou sťažnosťou. Podanie vyvolalo právne účinky smerom k založeniu prekážky brániacej pokračovaniu v konaní. Pokiaľ teda riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, súd nemohol podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Navrhovateľ v texte žaloby upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V uvedenej súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, resp. Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Prešove. Rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s

ustálenou judikatúrou v iných krajských súdoch v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Navrhovateľ zdôraznil, že podal ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. V ďalšej časti odvolateľ namietal, že okresný súd ignoroval žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, na pojednávaní bez účasti navrhovateľa meritórne rozhodol, pričom opomenul, že navrhovateľ trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení rozhodnutia. Taktiež navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Odvolateľ namietal, že pred vynesením rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V ďalšej časti odvolania namietal skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. Súd svojím rozhodnutím de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Zároveň namietal, že konajúci sudca sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberá výlučne otázkou nesprávneho úradného postupu v podobe zbytočných prieťahov. Žalobca však poukázal na podstatu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý pozostáva z kumulovaných právnych skutočností, ktoré predstavujú jednak nerozhodnutie v zákonnej lehote, jednak neodôvodnenú nečinnosť, ako aj existenciu zbytočných prieťahov. Prvostupňový súd si z uvedených právnych skutočností svojvoľne vybral len jediné (zbytočné prieťahy), rozhodoval len o nej a ostatné namietané skutočnosti ignoroval. Takýto postup súdu je neprípustný. Ďalej poukázal na nesprávne právne zhodnotenie veci prvostupňovým súdom, ktorý požadoval na konštatovanie zbytočných prieťahov, ako okolnosti ovplyvňujúcej vznik škody, splnenie podmienky, ktorá v právnom poriadku nebola v čase vzniku škody. Ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. bolo do právneho poriadku včlenené až dňa 01.01.2013 zákonom č. 412/2012 Z. z.. Žalobca je presvedčený, že taký výklad ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorým by žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody, ak nebola podaná sťažnosť na prieťahy pred účinnosťou predmetného ustanovenia, je ústavne nekonformný a s ohľadom na článok 152 ods. 4 Ústavy SR je takýto výklad neprípustný. Súd pri rozhodovaní vychádzal z právneho záveru, že exekučný poriadok neustanovuje lehotu 15 dní na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Uvedené závery neobstoja, pretože z dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyhnutne vyplýva, že súd je povinný preskúmať súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom v lehote 15 dní a dospieť k jednoznačnému záveru, či poverenie vydá alebo nevydá. Súd musí uskutočniť rozhodovací proces v zákonom určenej lehote 15 dní bez ohľadu na konečný výsledok, t.j. bez ohľadu na to, či poverenie udolí alebo neudolí. V závere odvolania navrhovateľ namietal, že konajúci súd vo veci rozhodol bez toho, aby vo veci vykonal dokazovanie zákonným spôsobom a v rozsahu potrebnom na rozhodnutie. Navrhovateľ ako esenciálny dôkaz navrhol vykonať oboznámenie sa s exekučným spisom exekučného súdu, v ktorom došlo k vzniku škody. Oboznámením sa okrem iného s urgenciami, ktoré žalobca vykonal v záujme dosiahnutia rozhodnutia exekučného súdu, by súd nepochybné musel dospieť k záveru, že žalobca vykonal aktivitu, ktorá by nebola nastala, ak by súd rozhodoval v zákonnej lehote, pričom je nepochybné, že jeho aktivita si vyžiadala nie malé náklady. Na vyčíslenie nákladov žalobca nechal spracovať znalecký posudok znaleckou organizáciou, ktorý je v súčasnosti v štádiu rozpracovania a bude súdu predložený ihneď po jeho spracovaní. Ak súd rozhodol o návrhu bez oboznámenia sa s týmto dôkazom, je dôvodné očakávať, že budú naplnené dôvody na obnovu konania.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je krajský súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené iné nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu súdu primárne odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy), že (hmotno-právne) odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní navrhovateľa niet jedinej zmienky (tobôž protiargumentácie) vo vzťahu k argumentácii okresného súdu obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí, že rozhodnutie Okresného súdu Čadca v exekučnej veci, z ktorej si uplatňuje svoj nárok navrhovateľ žalobou v tomto súdnom konaní o žiadosti o udelenie poverenia, nedošlo k prieťahom, v dôsledku čoho by navrhovateľovi mala vzniknúť materiálna škoda vo výške 125,00 Eur a nemajetková ujma vo výške 275,00 Eur s poukazom na § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané len s omeškaním 5 dní a takéto omeškanie aj s poukazom na rozhodnutia ústavného súdu označené v napadnutom rozhodnutí nemožno kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v konaní. Tvrdenie z návrhu, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané s omeškaním 158 dní, sa v konaní nepreukázalo. Z uvedených dôvodov mal súd za preukázané, že navrhovateľ nesplnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu, nepreukázal nesprávny úradný postup.

Podstatná časť odvolacích námietok je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením sp. zn. 8NcC/57/2013 zo dňa 05.02.2013, že sudkyňa Mgr. Alena Jančulová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 16C/214/2012. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcim ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prieťahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vnímať aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 86/2011 zo dňa 24.11.2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonná sudkyňa nekonala a nerozhodovala v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávne úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne Mgr. Aleny Jančulovej z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní. Termín pojednávania (23.08.2013) prvostupňový súd nariadil dňa 24.07.2013 a navrhovateľovi a jeho právnomu zástupcovi bolo toto predvolanie doručené dňa 02.08.2013. Až dňa 20.08.2013 bol elektronicky doručený návrh navrhovateľa na „zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestranného súdu a sudcu“, pričom okresný súd sa s návrhom na odročenie vysporiadal zákonom predpísaným spôsobom - § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p., bezodkladným oznámením spôsobu, ako predmetný návrh na odročenie pojednávania posúdil. Správny je aj samotné vecné vyhodnotenie uplatneného dôvodu odročenia ako nie dôležitého (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to korešponduje s vyššie uvedeným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Dôvodom žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania bola námietka zaujatosti sudkyne, ktorá vec prejednáva, z dôvodu absencie jej nestrannosti. Ak sudkyňa takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovela a vec následne prejednála a rozhodla v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, postupovala v plnom súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keďže o jej nevyhlásení z prejednávania a rozhodovania veci z tých istých dôvodov už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom. Účasť na pojednávaní súdu je právom, ktoré v prejednávaní veci navrhovateľom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval (iný) dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prietahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom v žalobe.

Písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej bolo súdu doručené dňa 12.08.2013 (č.l. 28-37 spisu). Predmetné vyjadrenie bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa bezodkladne a toto prevzal dňa 19.08.2013. V konečnom dôsledku však platí aj skutočnosť, že dôvodom meritórneho neúspechu navrhovateľa nebola argumentácia predložená v písomnom vyjadrení odporcu. Bez právneho významu nie je ani skutočnosť, že obsah vyjadrenia odporcu v súdnej veci je totožný s obsahom jeho vyjadrení vo všetkých konaniach o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy medzi tými istými účastníkmi v rovnakom procesnom postavení v ďalších stovkách súdnych konaní, ktorá skutočnosť je známa tak navrhovateľovi, ako aj odvolaciemu súdu z jeho úradnej činnosti.

Bez akéhokoľvek racionálneho základu sú tvrdenia odvolateľa v tom smere, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice v súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané oboznámením listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a podstatným obsahom exekučného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 4Er/431/2010 - ktorý dôkaz výslovne (na str. 2 spisu) požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodit' ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na rozhodnutie súdu o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na exekúciu. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci nedošlo k prietahom s poukazom na skutkový stav popísaný vyššie. Súd potom nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci by bolo preto nadbytočné. Napriek tomu súd I. stupňa konštatoval

aj nesplnenie zvyšných predpokladov pre vznik nároku navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatnenej žalobou, a to z dôvodu, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno.

Odvolačný súd poznamenáva, že na danú vec je potrebné aplikovať ust. § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2012, v zmysle ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Krajský súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, keď konštatoval, že nie každé nedodržanie zákonnej lehoty sa považuje za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Pokiaľ aj nebola v súdnej veci dodržaná zákonná 15-dňová lehota na vydanie poverenia (okresný súd vydal poverenie s omeškaním 5 dní), takýto stav aj s ohľadom na v rozhodnutí súdu I. stupňa citovanú judikatúru ústavného súdu nemožno považovať a kvalifikovať ako zbytočné prietahy v konaní, resp. nesprávny úradný postup súdu. Okresný súd v napadnutom rozsudku podrobne odôvodnil aj nenaplnenie ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti štátu, keď konštatoval, že žalobca nepreukázal vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Žalobca podrobne skutkové a právne závery okresného súdu o nenaplnení ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu (neexistenciu škody a príčinnej súvislosti) nenapadol, a preto tieto nie sú predmetom odvolacieho prieskumu. Pokiaľ aj v odvolaní navrhovateľ tvrdil, že na vyčíslenie nákladov žalobca nechal spracovať znalecký posudok znaleckou organizáciou, ktorý je v súčasnosti v štádiu rozpracovanosti a bude predložený ihneď po spracovaní, odvolací súd je nútený konštatovať, že v uvedenej súvislosti sa navrhovateľ dostal do stavu dôkaznej núdze a neunesol dôkazné bremeno tak, ako to správne konštatoval aj okresný súd.

K namietanej aplikácii ust. § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom po prijatí zákona č. 412/2012 Z. z. odvolací súd konštatuje, že okresný súd dopustil sa istej nepresnosti pri citácii ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. Z celkového kontextu odôvodnenia rozhodnutia v nadväznosti na citáciu ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je zjavné, že okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2012. Okresný súd nevyžadoval preukázať ani nezisťoval, či v súvislosti s nesprávnym úradným postupom príslušný orgán konštatoval existenciu prietahu v exekučnom konaní, keďže o tejto otázke v zmysle novelizovaného ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. nepatrí do právomoci súdu I. stupňa. Uvedená nepresnosť nič nemení na vecnej správnosti napadnutého rozsudku.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil.

Za nedôvodné považuje odvolací súd odvolacie námietky navrhovateľa smerujúce proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania.

Okresný súd svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu za prerušenie konania dostatočne a presvedčivo odôvodnil, s ktorými dôvodmi sa krajský súd stotožňuje. Odvolateľ nesúhlasil so záverom, že návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi listinami, nakoľko k elektronickému podaniu návrhu na zrušenie pojednávania pripojil prílohu obsahujúcu ústavnú sťažnosť. S poukazom na závery Krajského súdu v Trnave (podporne Krajských súdov v Nitre a Prešove) o vylúčení všetkých sudcov okresného súdu, ktorého nesprávny postup sa vo veci samej namieta, zdôraznil koncepciu a význam práva na nestranný súd. Okolnosť, že Krajský súd v Žiline (podľa navrhovateľa v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach) nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcov, nič nemení na tom, že v jeho očiach a tiež objektívne v očiach verejnosti nemožno takéhoto sudcu považovať za nestranného. Následne (tvrdený) postup, kedy o veci účastníka konania nerozhodol zákonný sudca, označil za ústavne neakceptovateľný.

Bez ohľadu na uvedené, zodpovedá doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej nevyhlúčení. Odvolateľ v návrhu na prerušenie konania ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/dalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčeniu, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevyhlúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.05.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.06.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

S poukazom na nepochybnú možnosť uplatnenia námietky rozhodovania veci vylúčeným sudcom ako odvolacieho, resp. dovolacieho dôvodu vhodne okresný súd uprednostnil požiadavku hospodárnosti/rýchlosti konania. Práve na jej (údajnom) nedodržaní je pritom založený aj meritórny nárok žalobcu. V kontexte týchto okolností by sa opačné rozhodnutie okresného súdu (t.j. prerušenie konania) javilo ako ťažko argumentačne udržateľné. Keďže v prejednávanej veci neboli zistené zákonné dôvody na prerušenie konania v zmysle návrhu navrhovateľa, okresný súd postupoval vecne správne, keď návrh na prerušenie konania zamietol.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť odporcovi trovy, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu mu vznik trov tohto odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.